

EVELYN CLARKE

Slutet skrivet sig självt

ÖVERSÄTTNING MANNE SVENSSON

 GONDOL

Citatet ur William Shakespeares *Macbeth* på sid. 285
är hämtat ur Carl August Hagbergs översättning.

Gondol är ett imprint
inom Albert Bonniers Förlag

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-8-951653-3

COPYRIGHT © Cat Clarke och Victoria Schwab 2026

ORIGINALET'S TITEL *The Ending Writes Itself*

ÖVERSÄTTNING Manne Svensson

OMSLAG Frances Ross, Ingrediensen AB

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

Till alla författare, varenda en av er.
(Förutom en idiot, du vet vem du är.)
Oavsett om ni just har börjat er resa
eller har kommit en bit på vägen,
kämpa på och fortsätt skriva.
Världen behöver ert arbete.
(Förutom ovannämnda idiot,
du får gärna sluta när du vill.)

Den som håller i pennan berättar sanningen.

ARTHUR FLETCH

Det var en gång

FÖRFATTARENS PORTRÄTTBILD FYLLER mobilskärmen.

Den världsberömde Arthur Fletch, sittande i sitt arbetsrum, som ser större ut än hela Cates lägenhet. Han är omgiven av hundratals exemplar av sina egna böcker, där hans namn blänker på varenda rygg som en kör. En arena full av fans.

Reportaget publicerades förra året – en av de många artiklar som dök upp när lanseringen av femte och sista romanen i serien om Petrarca inleddes.

Skönlitteraturens heliga graal.

Det var den efterlängtrade finalen och, enligt denna artikel, den sista boken Arthur Fletch någonsin skulle ge ut.

Hon scrollar vidare, förbi skribentens hyllningar, utläggningen om hur genialisk han är, uppräknningen av hans bedrifter – ända tillbaka till böckerna om Ashbolt, som han skrev innan hon ens var född. Och så filmerna. Tv-serierna. Det explosiva genombrottet. Femtio miljoner sålda böcker, fler exemplar än Bibeln säljer i vissa länder.

Och nu – detta.

Den mest efterlängtrade romanen någonsin. Verkar visserligen lite svårt att tro. Men vem vet? Det kanske stämmer. Alla hon känner har läst minst en av hans böcker. Till och med hennes lägenhetskompis – förvånande nog, med tanke på att Cate aldrig har sett henne läsa en enda text som inte är i listform.

Hon fortsätter att skumma igenom reportaget, förbi de delar

hon redan kan utan och innan. Om hur Arthur Fletch kom från ingenstans. Att han byggde sin läsekrets ord för ord, bok för bok. Att han blivit alltmer tillbakadragen, och nu nästan inte har någon kontakt alls med omvärlden bortsett från de litterära salonger han håller då och då på den lilla skotska ön Skelbrae.

Hon stannar upp vid bilderna.

Arthur Fletch som blickar ut över klipporna, med vinden i sitt vita hår, och lyfter lätt på sin bredbrättade röda hatt.

Sittande i en stol med högt ryggstöd, med anteckningsbok i skinnband i knät och en penna mot läpparna.

Stående i dörröppningen till sitt hus – eller snarare *slott* – med ena handen utsträckt i en gest som lika gärna skulle kunna betyda välkommen som farväl.

På varje bild har han samma gåtfulla ansiktsuttryck. Höger mungipa är lätt uppdragen. Inte riktigt ett leende – de ber aldrig männen att le – utan mer som om han ruvar på en hemlighet.

Men mot slutet av artikeln kommer den del hon har fastnat för.

Delen där han berättar att han lagt halva sin förmögenhet på en bok i *äkt*a guld.

Första gången hon läste det trodde hon inte det var sant.

Och det är det nog inte heller.

Men hon vill att det ska vara sant.

Enligt skribenten får författaren en glimt i ögat när han nämner det. Vilket kan betyda att han snackar skit. Eller att det är helt sant.

Och vad skulle Arthur Fletch annars lägga sina pengar på?

Han har redan sitt slott.

Och sin egen privata ö.

Medan Cate Newhouse knappt har råd med nya underkläder.

Cate Newhouse tar så många pass de kan ge henne på kaféet runt hörnet och lever just nu på dagsgamla bakverk och norpade koppar te.

Cate Newhouse har just blivit dumpad av sin flickvän sedan två år tillbaka och tvingats flytta till ett sunkigt kollektiv ovanför ett charkuteri, där en vedervärdig stank letar sig upp varma dagar, där väggarna är alldeles för tunna och de hon delar lägenheten med antingen knullar eller grälar konstant och toapappret alltid är på väg att ta slut, eftersom hon är den enda som någonsin köper nytt.

Cate Newhouse skulle verkligen behöva lite flyt.

Och tro det eller ej . . .

Men kanske har hon just fått lite av den varan.

Cate klickar bort artikeln och går tillbaka till inkorgen. Till mejlet högst upp. Det som vidarebefordrats av hennes litterära agent – den respektingivande och lätt obehagliga Eleanor Vandenberg. Som även råkar representera självaste Arthur Fletch. Vilket Cate fortfarande tycker känns helt överkligt.

När Cate såg agentens namn i inkorgen i morse hoppades hon på någon sorts besked.

Att boken skulle vara klar att skickas ut till förlagen. Eller att Eleanor på något sätt redan lyckats sälja in den. Senast Cate frågade hur det gick fick hon bara en lätt verbal klapp på axeln av Eleanor, som sa: »Snart.«

Snart – kanske ett av de mest frustrerande ord som finns.

Hur som helst handlade det här mejlet om något helt annat.

Cate, din potential är enorm.

Dags att även låta andra ta del av den.

Gör oss båda en tjänst och tacka ja.

/Eleanor

Det vidarebefordrade meddelandet var från Arthur Fletch själv.

Hon öppnar mejlet igen nu, bara för att försäkra sig om att det är på riktigt.

Och det är det.

Hon har inte bara fått ett meddelande, utan en *inbjudan* till en av hans exklusiva och legendariska litterära salonger.

På hans egen privata ö Skelbrae.

I Skottland.

Om knappt tre veckor.

Cate studsar med knät och läser mejlet för hundrade gången. Hon känner samma förväntan skölja över henne igen. Tätt följd av skräck.

Rädslan för att Arthur Fletch, och alla de övriga inbjudna, i samma sekund som de ser henne ska förstå att Cate Newhouse – tjugotvå år gammal och räddad ur manushögen av en av Eleanor Vandenbergers assistenter – inte har någonting där att göra.

Hon viker sig framåt och lägger pannan mot knät. Hon försöker minnas vad Eleanor sa när hon erbjöd kontraktet.

»Du har en sällsynt begåvning, miss Newhouse. Med lite finslipning tror jag att du skulle kunna bli nästa Arthur Fletch.«

Cate lyfter på huvudet, tar ett djupt andetag och öppnar sitt utkast till svar. Hon raderar ett helt stycke om hur hedrad hon känner sig, men att hon inte gjort sig förtjänt av en inbjudan, så det måste vara någon sorts misstag.

I stället skriver hon bara sex korta ord.

Tack, det vill jag inte missa!

/Cate

Hon pressar ut luften ur lungorna och trycker på SKICKA.

Någon bankar på badrumsdörren och hon ropar tillbaka

att hon bara behöver en minut. Som om hennes ben inte hade somnat efter att hon suttit orörlig på toalettstolen i nästan en halvtimme.

Hon lägger ifrån sig telefonen på handfatet och ska just till att torka sig, men så går det upp för henne . . .

Självklart.

Det finns inget jävla toapapper.

DEL 1

Deltagarna

Thrillerförfattarna

BÅTEN STUDSAR SOM en kastad smörgås över det oroliga vattenet.

Sienna står med armbågarna mot relingen och kisar ut i fjärran.

Hon är av den bestämda uppfattningen att en resa aldrig *under några omständigheter* får ta tre olika transportmedel i anspråk, men här står de nu, efter nattflyg (*plus* mellanlandning), tre timmars bilresa och trettio minuter till sjöss, och på grund av dimman är slutet inte ens i sikte.

Båten träffar en dyning och någonstans bakom henne stönar Malcolm och spyr över relingen. Det låter förfärligt, som om han med tillräcklig kraft skulle kunna vrida sig själv ut och in.

Sienna lyfter på hakan och låter havsstänket fukta hennes trötta ansikte.

Hon har inte åkt motorbåt sedan vårlovet tredje året på college. Hon minns tydligt hur hon stod i fören med armarna utsträckta och återupplevde sin favoritscen i *Titanic* med dåvarande pojkvännen Brody, vilket var perfekt ända tills han förstörde allt med att stoppa handen innanför hennes byxor.

Ingen risk att någonting sådant händer i dag, tack och lov. Malcolms händer är fullt upptagna med att hålla i relingen när han gör sig av med resten av frukosten.

Till Malcolms försvar är det *mycket* hårdare sjögång på Nordsjön än i Mexikanska golfen, även om Sienna inte är på förlåtande humör just nu.

Hon har varit i Skottland cirka fyra timmar, och hennes intryck hittills kan summeras som grått, blåsigt och bitande kallt – en kyla som griper tag i kläderna med ungefär samma finess som Brody den där gången för länge sedan.

Malcolm, däremot, klev ur planet, tog ett djupt andetag och släppte ifrån sig ett besynnerligt vrål innan han rusade nedför trappan och kysste asfalten. Som påven.

»Båten studsar som en kastad smörgås över det oroliga vattnet.« Sienna upprepar orden för sig själv, nöjd med formuleringen. Miljöbeskrivning har alltid varit hennes starka sida. Beskrivning och intrig. Och rytm. Vilket förstås väcker frågan vad *Malcolm* bidrar med. En kvick replik här och där, kanske. Någon enstaka vändning. Men hon förstår.

Det är klart att hon förstår.

Att hon är hjärnan bakom Penn Stonely, och han är ansiktet utåt.

Inte för att Sienna någonsin har betraktats som något annat än attraktiv, utan för att Malcolms foto alltid har varit det som syns på baksidan av deras böcker. Det är hans ansikte som uppfyller läsarnas förväntningar på en kriminalförfattare. Lika delar tyngd, mystik och charm.

Han har alltid haft makt över människor, inklusive henne. Förr kunde hon rysa bara av att han såg på henne med sina mörka ögon, insjunkna under ögonbrynen. Och av hans sammetslena röst, med en mild accent som ibland hakade i något ord så att det skotska lyste igenom. Den accenten blev allt bredare under bilresan tre timmar norrut, med sångerna han sjöng om att återvända till den plats där han vill sluta sina dagar. I det *gamla landet*.

Som om han hade saknat det varenda dag.

Som om han inte hade vänt sitt hemland ryggen för femton år sedan, efter incidenten i Edinburgh.

Ända sedan de träffades har Sienna förgäves vädjat till Malcolm att svälja sin stolthet och ta med henne till Skottland. Och så får han ett enda mejl från Arthur Fletch och vips är de här. Tydligt var allt glömt vid första anblicken av ljung och ginst, och Malcolm blev alldeles lyrisk över landskapets kullar och dalar och varje gång *höglandsboskap* siktades.

Höglandskorna med sina majestätiska horn och sin lurviga, rödbruna päls var i själva verket oemotståndligt söta, men Sienna motstod impulsen att ta bilder. Hon ville inte uppmuntra honom ännu mer.

»Mot Skelbrae!« ropar skepparen med både mörk och vindpinad röst, mer som ett krax än ett skrål, som kallt vatten över heta kol.

Också en bra formulering.

Sienna tar fram telefonen och öppnar anteckningsappen för att skriva ner raden (hennes anteckningsbok ligger nedpackad i väskan, men det spelar ingen roll, för hon har en fil som hon löpande för in små fragment och ordvändningar i för att använda i framtida scener – även om hon alltid låter Malcolm tro att formuleringarna bara kommer till henne spontant), men i just det ögonblicket väljer den vaga solen att bryta igenom molntäcket och lysa upp ön framför dem.

En skrovlig, mossklädd klippa reser sig ur det vitskummande vattnet. På avstånd ser den ut som ett sjunkande skepp, där ena sidan skjuter upp mot en klippavsats och den andra sluttar ner mot havet.

Högst uppe på toppen står ett mörkt stenhus – nej, *hus* är fel ord, mer som en fästning, eller en gammal prästgård, eller ett mindre *slott* – som balanserar så nära klippkanten att det ser ut som om en kastby skulle kunna få hela bygget att tippa ner i det stormiga vattnet.

»Är det inte den vackraste syn du någonsin sett?«

Spystanken sveper in mot henne när hennes man närmar sig. Sienna grimaserar.

»Den är helt klart dramatisk«, säger hon. »Men vem skulle vilja *bo* där?«

Svaret är förstås Arthur Fletch.

Arthur Fletch – som inte bara köpte huset, utan hela ön det står på – döpte det till *Huset Petrarca byggde* efter sin mest kända romanserie och bekräftade därmed än en gång att få saker i världen är så gränslösa som det manliga egot. Särskilt med tanke på att huset utan tvekan har stått där i århundraden.

Malcolm lägger armen om henne.

»Men kom igen nu då, erkänn«, säger han och ler retsamt. »Du tycker att det här är *lite* spännande ändå.«

Sienna känner mycket just nu, men *spänning* är knappast det första hon kommer att tänka på.

Hon är trött efter flyget, bilen och båten, och för att hon låg sömlös två nätter innan de åkte.

Hon är nervös inför hela helgen, även om hon inte skulle erkänna det för Malcolm.

Hon är orolig för sin hund (för Edgar har alltid varit *hennes* hund, inte deras, även om det var Malcolm som insisterade på namnet) – en ålderstigen chihuahua som varit nära döden minst fyra gånger det senaste året och som antagligen av ren trots kommer att duka under medan hon är borta.

Men någonstans under de där tre gnagande känslorna – och efter hunger, törsten och illamåendet, som tydligen inte kan mäta sig med Malcolms – visst, lite spännande känns det.

»Sisi«, viskar han, ett smeknamn som hon alltid har avskytt. »Vi är överens, eller hur?«

Sienna vänder sig i hans famn och vänder upp huvudet, ser på sin make sedan tretton år tillbaka.

Hur hans grå hår krusar sig vid tinningarna, skriker efter en

klippning. Han vägrar, för han är övertygad om att det skulle få honom att se tio år yngre ut. Och irriterande nog har han rätt. Ingen verkar lägga märke till rynkorna runt *hans* ögon, och det lilla hänget under *hans* haka. De verkar inte ens bry sig om att hans tänder är sneda och för länge sedan har förlorat alla vita nyanser.

Han är en oförfädd charmör. Det har han alltid varit. Sienna har varit med om att kvinnor, och även män, har försökt locka honom till författarkonferenser och seminarier medan hon har stått alldeles intill honom. Hans medförfattare. Hans hustru. Hon har aldrig brytt sig så mycket om det – ärligt talat har hon ibland till och med gillat det, för trots hans flirtande har hon vetat att han tillhör henne.

När hon inte svarar på frågan blir hans röst mörk och skrovlig. »Du *lovade*.«

Vilket är sant. Hon lovade faktiskt. Eller lät sig övertalas, rättare sagt.

Och hon börjar redan ångra sig.

»Mmm«, säger hon och tvingar fram ett vagt, krystat leende. Hon går igenom en av alla listor hon har i huvudet, den med rubriken *Bästa sätten att göra sig av med ett lik*.

Det fungerar bättre för att lugna henne än meditation någonsin skulle kunna.

Och medan båten styr in mot ön, medan Malcolm drar henne nära intill sig och nynnar på en skotsk folkvisa, funderar Sienna, inte för första gången, på om hon är kapabel till mord.

Sienna vänder ryggen åt honom.

Irritationen flimrar till i Malcolm – hon vet hur mycket han avskyr när hon gör så – men så pekar hon på en gestalt uppe på klippan.

»Är det han?«

Malcolm kisar, försöker urskilja konturerna. Han inser att det börjar bli dags för glasögon nu när han klivit över femtioårsstrecket, men det skulle kännas som att ge upp, som att kapitulera för tidens gång, och det är inget han tänker göra frivilligt. Han vill inte byta *snygg* mot *stilig*.

Visst kan han urskilja mannens långa kappa, den bredbrät-tade röda hatten på hans huvud, handen som lyfts för att inte vinden ska ta den.

Svårt att säga med säkerhet på det avståndet, men vem annars skulle det vara?

»Japp«, säger han, »det är Arty.«

Malcolm vinkar upp mot figuren medan skepparen styr motorbåten mot bryggan, men mannen på klippan vinkar inte tillbaka. Han vänder sig bara om och lunkar tillbaka mot huset.

»Hmm, han såg oss visst inte.« När Malcolm sänker sin hand känner han en ny våg av nervositet stiga som galla, en oro som långsamt byggts upp ända sedan de lyfte från JFK-flygplatsen.

Han är lätt skräckslagen över att vara tillbaka. Men det skulle han aldrig erkänna för Sienna.

Medan det skotska landskapets välbekanta gröna och grå nyanser svepte förbi bilrutan och Sisi blev alldeles till sig över de långhåriga korna gick han igenom händelseförloppet som fick honom att lämna Skottland för många år sedan. Det började med att en flaska Macallan smugglades in i författartältet på bokfestivalen i Edinburgh, vilket på ett eller annat sätt utmynnade i ett spritindränkt käbbel med en Bookerpristagare, sedan en snyting som utdelades mot nämnde Bookerpristagare, varpå en hovpoet handgripligen kastade ut Malcolm, som därefter bryskt portades från festivalen. På livstid.

Det var ett förödmjukande slut på en bedrövlig vecka – ett föredrag för gles publik, en nedsättande kommentar om den

skotska skönlitteraturens tillstånd, svårt sargad stolthet och ett rykte i spillror.

Men nu är det dags att stryka ett streck över den incidenten. Att gå vidare. Att blicka *framåt*.

Och han kan inte tänka sig ett bättre sätt att avsluta det där gamla kapitlet på och börja ett nytt än i sällskap med Arthur Fletch.

En man känd för många saker.

Främst förstås hans böcker, en mix av thriller- och kriminalromaner med hans karakteristiska vändningar.

Men det han är näst mest känd för, åtminstone i bokkretsar, är hans litterära salonger.

Inte för att han håller dem särskilt ofta – ibland går det månader eller till och med år mellan dem – utan på grund av den långa lista med stora namn som deltagit.

»Vem mer tror du han har bjudit in?» frågar Malcolm. »Jag slår vad om att den där Pulitzerkvinnan är bjuden.« Sienna stirrar på honom med tom blick. »Du vet ... hon med håret? Förmodligen en eller två som fått *National Book Award* ... kanske har han slängt in en poet bara för skojs skull.« Han skakar på huvudet. »Förbannade poeter ... ska alltid tro att de är något. Bara för att de skriver färre ord.«

»Hmm ... Och när träffade *du* en poet senast?» säger Sienna sarkastiskt när båten lägger till. Först tror han att det är en pik, men så kommer han på att han faktiskt aldrig har berättat för henne om hovpoetens inblandning i Edinburgh-incidenten.

Skepparen stänger inte av motorn, utan låter den gå på tomgång tills Malcolm har fått upp hela deras bagage på bryggan, vilket han insisterar på att göra själv – att han är en oklanderlig gentleman har Sienna aldrig tvivlat på. Det huggar till i ryggen av ansträngningen, men han låtsas inte om det. Ett varmt bad

och en liten sup tar hand om den saken, tänker han medan båten lägger ut igen och lämnar kvar dem på Skelbrae.

»Ingen av de där fina, berömda författarna kommer att ha en susning om vilka vi är.«

»Hörru, vi *förtjänar* faktiskt att vara här«, säger Malcolm.
»Penn Stonely har också vunnit priser!«

»Nej, det har vi inte.«

»Det har vi väl visst det. *Svarta vägen hem* utsågs till årets thriller av *Stack Attack*.«

Okej, det kanske inte smäller lika högt som Edgar eller Dag-ger, men det var i alla fall en *utmärkelse*. Som läsarna röstat fram, dessutom. Sienna kunde inte hålla tyst om att det bara var en blogg med 327 prenumeranter, i synnerhet inte när de blev ombedda att spela in en video med ett tacktal. Malcolm tog det på allvar, medan hon bara satt och kokade bredvid honom som en retad vildkatt utan att ens försöka bjuda på ett leende åt läsarna som utsett dem.

Sist han kollade – vilket han inte gör så ofta – hade videon tjugonio visningar. Och fyra kommentarer. Bara tre av dem var positiva.

Sienna nickar. »Du har rätt«, säger hon torrt. »*Hur* kunde jag glömma?»

Malcolm lyfter väskorna och börjar gå längs bryggan, bär hela bördan själv som Penn Stoneley – precis som han gjorde den dagen, precis som han så ofta gör – när Sienna vägrar dra sitt strå till stacken.

En båt till ligger förtöjd vid bryggan, även om det känns lika tveksamt att kalla farkosten i fråga för båt som att kalla slottet där uppe för hus.

»Ha!« säger Malcolm. »Så typiskt Fletch.«

Yachtens namn står på sidan av skrovet med ett typsnitt han identifierar som American Typewriter: The Royalty Check.

Sienna himlar med ögonen.

»Wow. Stilfullt!«, säger hon, och Malcolm snappar upp sarkasmen – det gör han alltid – men han vägrar nappa.

De kommer till slutet av bryggan, och nu börjar den riktigt tunga biten.

Han kan inte riktigt avgöra om stigen framför dem en gång varit en stentrappa som med tiden vittrat sönder till en stenig sluttning, eller om det är en stenig sluttning som någon huggit ut trappsteg i. Den är hur som helst förrådsk. Medan de går uppför rasar små bitar av sten och skiffer under deras fötter rasslande nedför sluttningen.

»Här känns det ju inte så tryggt att gå«, säger Sienna, men Malcolm besvarar inte kommentaren. All hans koncentration går åt till att hålla balansen – och inte avslöja att han redan börjar bli andfådd. Han känner ett tryck över bröstet och stickningar i vänsterarmen. Åh, herregud, det *får* bara inte vara en hjärtinfarkt. Inte här. Inte nu.

Inte när han är så nära allt det han kämpat för, när dörren till förlagsvärldens finrum kanske inte är inom räckhåll, men i alla fall inom synhåll.

»Mår du bra?« undrar Sienna och verkat uppriktigt orolig, och han pressar fram ett tappert leende medan svetten rinner längs nacken.

»Jag mår prima!« säger han, och de fortsätter upp mot huset.

Den helvetiska stigningen avtar till slut och övergår i en platt, grusad infart.

Han stannar upp, mest för att hämta andan, och njuter av utsikten.

Det är som om en väldig hand har viftat undan dimman och lyft fram det blå havet och det skotska fastlandet i fjärran.

Häriifrån ser han inte bara slottet utan också en pittoresk liten stuga vid sidan av infarten, och en stig – ingen riktig väg,

utan bara en grusslinga som är bred nog för en kärra eller två personer gående bredvid varandra – som ringlar sig som ett sidenband utför den flackare sluttningen innan den försvinner bort ur sikte.

Stigen kantas av vildvuxet gräs som här och var breder ut sig över stigen, och han uppfattar en rörelse i ögonvrån, ett litet djur som rusar genom det höga gräset – en kanin, eller kanske en hermelin? – där i ena stunden och sedan borta igen, uppslukat av vegetationen.

Sienna har en förkärlek för små djur – vilket förklarar den där förbannade chihuahuan som enligt honom knappt förtjänar att kallas hund – men innan Malcolm hinner nämna det dras hans blick upp mot slottet.

Herregud, slottet.

Det såg så storslaget ut på avstånd att Malcolm faktiskt trodde att en del av prakten skulle förtas på nära håll, och att det i stället skulle visa sig vara ett modest, om än något överdimensionerat hus, som kämpade mot väder, vind och ålder och likt en människokropp gradvis sjönk i förfall.

Men han hade inte behövt oroa sig.

På nära håll är det ännu ståtligare, med sina tinnar och torn, två flyglar, ett dussin fönster och ett blyinfattat överljus till entrén, som är av den utsmyckade sorten med pardörrar.

Malcolm skakar förundrat på huvudet.

»Det här är alltså vad man får för femtio miljoner sålda exemplar.«

»Så skulle i alla fall inte *jag* spendera pengarna«, säger Sienna medan de går längs infarten.

»Tala för dig själv«, säger Malcolm, lyfter väskorna och följer efter henne.

»Det var ju precis det jag gjorde«, muttrar hon och går upp för trappan.

Fletchs initialer är inhuggna i trädörren, liksom även samma ord som står på framsidan av varje bok.

Den som håller i pennan berättar sanningen.

Magnifikt, tänker Malcolm när han ringer på och signalen ekar som i en katedral. Han flyttar bagaget till ena handen och tar Siennas hand med den andra, en tyst påminnelse om att de gör detta tillsammans.

»Det här kommer att förändra allt«, säger han.

Han känner Siennas hand spännas.

Hon sneglar på honom och verkar vilja säga något, men till Malcolms lättnad slås dörren upp.

»Välkomna till Skelbrae!«

Sienna tar ofrivilligt ett steg tillbaka, överrumplad av urkraften i entusiasmen hos den unga kvinna som öppnar dörren. Helt klart amerikan, precis som hon själv, med solbränd hy full av fräknar och en lejonman av blonda lockar samlad i en uppsättning på hjässan. Hon är söt på ett flickscoutigt vis – och med sitt strålande leende och sin gränslösa energi framstår hon faktiskt mer som en *flicka* än en kvinna.

Sienna inser att hon rynkar pannan, som om den unga kvinnan fick intrigen att köra fast, som om hon var ett problem som behöver lösas. Hon rättar snabbt till sin min.

»Hej!« säger hon glättigt. »Du måste vara . . . «

»Det är jag som är Millie!« säger den unga kvinnan, som om det förklarade allt.

Hon skuttar fram med lätta steg, och verkar inte kunna hålla energin inom sig. När hon vänder sitt bländande leende mot Malcolm är Sienna vaksam på åt vilket håll han ska gå – det flirtiga eller det faderliga?

»Nämen hej, miss Millie!« säger han. Alltså det faderliga hållet. »Ja, här är vi nu. Det är vi som är Penn Stonely.«

Sienna biter ihop. Malcolm vet mycket väl att hon avskyr att bli presenterad så – som en halv person.

»Sienna heter jag«, rättar hon honom och släpper hans hand. »Det här är Malcolm.«

Han blinkar åt flickan. Kanske inte så faderlig ändå. »Förlåt att vi är sena. Vi missade anslutningsflyget . . . en sån förfärlig dimma. Man såg inte ett förbannat dugg. Inte. Ett. Dugg! Hur som helst, nu är vi här! Bättre sent än aldrig, säger de ju. Du måste vara Artys assistent.«

Arty, som om de var kompisar från förr, fastän Malcolm i själva verket bara har träffat Arthur Fletch vid två tillfällen: första gången som besökare på hans boksignering, andra gången på en konferens tillsammans med Sienna för fem år sedan, i en hotellbar där Fletch höll hov under en konferens. Den tredje Petrarcaromanen hade legat en månad på *New York Times* topplista då, och den första höll på att filmatiseras. Han var omgiven av ett tiotal inställsamma författare, som alla hoppades att något av hans talang eller framgång skulle smitta av sig.

Berömmelse genom osmos.

Framgång genom rumslig närhet.

Malcolm hade släpat fram en pall över bargolvet och ljudet av metallbenen som skrapade mot klinkern fick Sienna att vilja sjunka genom jorden.

Fletch klappade Malcolm överseende på armen, men hans blick dröjde kvar vid Sienna medan han talade.

Nej, Arthur Fletch lär inte ha den blekaste om vem Malcolm Buchanan är.

Men han har ändå bjudit in dem hit. Så kanske, tänker hon med en förtjust liten rysning, kanske minns han *henne*.

»Assistent?« Flickan blinkar långsamt och brister sedan ut i skratt. »Haha! Nej! Jag är Millie Mitchell!«

Malcolm rynkar pannan. »Jaha . . .«

»*Queendom of Solace*-trilogin? Det är YA?«

Malcolm nickar, men Sienna ser att han inte hänger med. Millie slutar studsa.

Hennes leende tappar lite kraft, men bara lite.

»Young adult? Unga vuxna?« hjälper hon honom på traven, drar ur snodden ur håret, skakar loss det och sätter genast upp det igen, så det ser exakt likadant ut som innan – en egenhet som Sienna genast bestämmer sig för att spara till en framtida romanfigur.

»Jaha, du skriver för barn?« säger hon. »Vad härligt!«

Millies huvud gungar ryckigt på axlarna.

»Nja, alltså tonåringar... men många av mina läsare är faktiskt i tjugofem- trettioårsåldern, så det är egentligen mer en marknadsföringskategori än att det definierar innehållet...«

Hon ler menande mot Sienna. »Att vara ung är ju absolut bara en mental inställning, eller hur?«

»Absolut«, säger Sienna svalt.

Malcolm rynkar fortfarande pannan, och hon ser att han försöker förstå varför i hela världen Millie Mitchell har bjudits in till salongen. Sienna undrar förstås samma sak, men hon har åtminstone vett att dölja det. För vad vet de? Millie Mitchell kanske har sålt tio gånger fler böcker än Penn Stonely.

Tanken tänder en lite bitter låga i bröstet, men hon kväver den.

»Kom in«, säger Millie, slår upp dörren på vid gavel och gestikulerar mot hallen som om den var hennes. Sienna hinner bara få en hastig glimt av den väldiga trappan bakom henne innan Millie rycker tag i hennes hand och drar henne med sig, går armkrok som om de vore gamla vänner.

Malcolm ställer ner väskorna bland det övriga brokiga bagaget som samlats längs väggen. En svart duffelbag säckar ihop sig mellan en mindre designväska och en fuchsiaröd resväska

i hårdplast, som Sienna snabbt identifierar som Millies – tills hon får syn på den ljusblå rullväskan täckt av klistermärken med budskap som *Han är en tiopoängare, men han är fktiv!* och *#BookBoss*.

»Jag hade gärna visat er runt«, säger Millie, »men jag har inte fått någon rundtur själv ännu. Fletchs arbetsrum verkar ligga åt det här hållet, och det finns ett bibliotek med ett himla obehagligt dockhus *där* inne . . . «

Sienna får en glimt av rummet, av hyllorna fulla med böcker och dockhuset, som i själva verket är en liten modell av slottet och står på en piedestal mitt i rummet. Sienna försöker styra sina steg dit, men Millie släpper inte taget.

»Ja, just det«, fortsätter hon utan att ens ta ett andetag, »jag lyssnade på en podd om kända författare som bor i hus som det spökar i, och detta på Skelbrae nämndes, men jag tror bara att det *ser ut* som om det spökar på såna här ställen, fattar du vad jag menar?«

Hon pausar bara precis tillräckligt för att ta ett andetag innan hon fortsätter.

»Ni är inte *så* sena. Jag var precis på väg att föreslå en grej för att lätta upp stämningen, att vi ska gissa i vilka genrer alla skriver . . . Ånej! Jag har ju redan berättat min! Så dumt . . . Du säger väl inget till de andra, va?«

»Nej, självklart inte«, säger Sienna, men hon lyssnar knappt. Hon tar fortfarande in den stora entrén, det välvda taket, som i en kyrka, väggarna täckta med jakttroféer på båda sidor och en massa dörrar som leder till olika delar av huset. Rakt framför dem står ett polerat bord med en prydnad som helt består av sammanflätade horn. En gigantisk bukett av ben.

»Äckligt, eller hur?« säger Millie obekymrat och sträcker ut handen för att peta på en av spetsarna med sin målade nagel.

Sienna tittar förbi henne mot den stora, slingrande stentrap-

pan, vars trappsteg har nötts och slätats ut under århundradena då fötter gått på dem. Halvvägs upp förgrenar den sig likt ett träd i två mindre trappor som kröker sig åt var sitt håll och försvinner ur sikte. På avsatsen där trappan delas står en antik gonggong i brons i huvudhöjd med Malcolm. Sienna måste trycka tillbaka sin barnsliga impuls att hoppa fram och slå på den.

Men sedan riktar hon uppmärksamheten förbi gonggongen till fönstret ovanför trappavsatsen.

En enorm rundel av färgat glas, som ett rosettfönster i en katedral, där gult, grönt och blått ljus smälter samman till en bild – men inte av ett helgon eller en biblisk scen utan till ett porträtt av Julia Petrarca, med sin berömda röda bobfrisyr och svarta jacka, med en gyllene bok i sina händer och huvudet lätt på sned, som det alltid är i böckerna precis innan hon löser ett mord.

Det här är verkligen Huset Petrarca byggde.

Millie leder dem mot en dörröppning i bortre änden av hallen, bredvid en monter med medeltida vapen.

»Vi är klara här inne ... *salongen* då, antar jag? Priscilla sa att vi skulle vänta där.«

»Och vem är Priscilla, om jag får fråga?« säger Malcolm och skyndar för att hinna ikapp Millie. »Du menar inte att Fletch äntligen har stadgat sig efter alla dessa år? Men så roligt för honom!« Han kramar Siennas axel. »Det finns inget som går upp mot en bra kvinnas kärlek.«

Siennas leende är lika kraftlöst som den skotska solen.

»Nej, nej«, säger Millie och skrattar. »Priscilla Renée Fox. Hon är romanceförfattare!«

Malcolm höjer ett ögonbryn. »Romance? Så ... *intressant*.«

De följer Millie genom en kort korridor med inramade kartor över olika städer på väggarna – Venedig, Rio, Madrid – som

samtliga är platser där Fletchs böcker har utspelat sig. Det sitter små handskrivna lappar fästa vid floder och vägar, med en handstil som är nästan lika oläslig som Siennas.

När de är framme vid dörren till salongen ryggar Sienna tillbaka. Redan nu kan hon se troféerna på väggarna, fast hon är rätt säker på att det inte finns något att jaga på den här lilla ön. Med andra ord är allt bara för syns skull: Arthur Fletch poserar som en skotsk lord trots att han egentligen är lika amerikansk som hon. Sienna möter den glasartade blicken från ett uppstoppat hjorthuvud innan Millie slår upp dörren helt och visar oss tre författare (alla i högsta grad levande) utplacerade bland möblerna, och sträcker ut händerna i en grandios gest som antingen ska presentera dem för rummet eller rummet för dem.

»Hörni«, säger hon, »det här är Penn Stoneley!«